

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

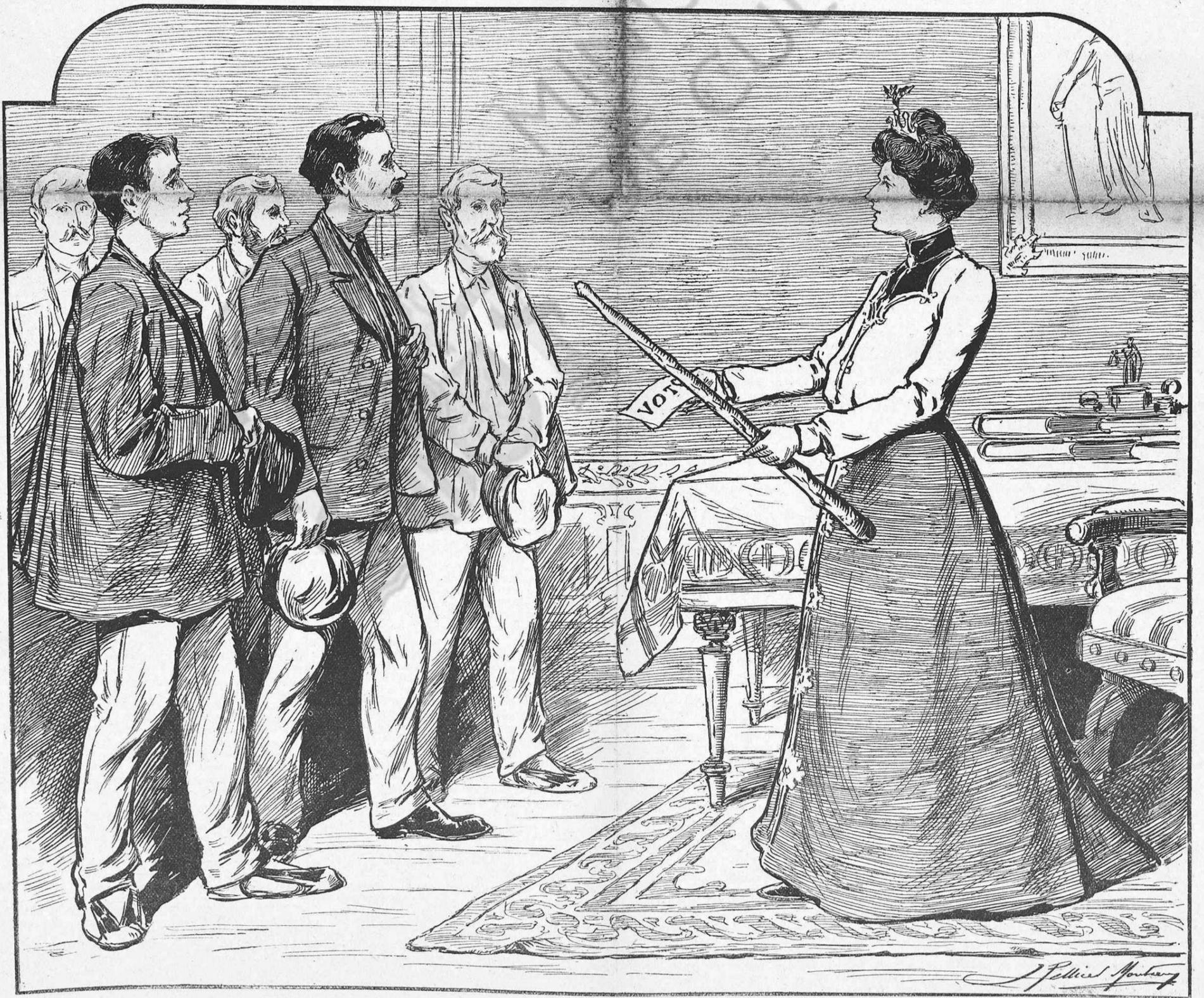
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

¡ A LAS URNAS, CIUTADANS !

—Aquí ho teniu tot: el vot... y lo necessari perque us el respectin.

ELECCIONS MUNICIPALS DE BARCELONA

Candidatura de Coalició Republicana

DISTRICTE PRIMER

D. Odon de Buén.—Catedràtic de la Facultat de Ciències de la Universitat lli- teraria.

DISTRICTE SEGÓN

D. Joseph Bosch y Serra.—Del Comerç. D. Isidro Ramoneda.—Industrial.

DISTRICTE TERCER

D. Salvador Sanpere y Miquel.—Literat y ex- diputat a Corts. D. Felix Costa.—Industrial tipógrafo.

DISTRICTE QUART

D. Tiberi Avila.—Catedràtic de la Escola de Belles Arts, y ex-diputat a Corts. D. Guillem López.—Metje cirurgiá, publicis- ta y director de la Casa de Socorro de Gracia.

DISTRICTE QUINT

D. Joan Salas Antón.—Advocat y Director de la Revista cooperativa obrera catalana. D. Pere Puigjaner y Badia.—Enginyer mec- cànic.

DISTRICTE SISÉ

D. Narcís Buxó y Prats.—Advocat y ex-ar- calde republicà de Barcelona. D. Joseph Oliva.—Del comerç.

DISTRICTE SETÉ

D. Juli Marial.—Mestre d'obras y cons- tructor. D. Ramón Vilá.—Metje cirurgiá.

D. Gál Saltor.—Catedràtic de la facultat de Medicina.

DISTRICTE OCTAU

D. Joseph Antón Mír y Mir.—Advocat. D. Joseph Moles Ormella.—Advocat.

DISTRICTE NOVÉ

D. Climent Selvas.—Advocat. D. Bonaventura Gispert.—Metje cirurgiá.

DISTRICTE DESÉ

D. Joseph M. Serracera.—Advocat.

Aquesta es la candidatura acordada per las entitats republicanas de la fusió, progressistas y federales, que constituïxen la coalició republicana. Tota altra candidatura que 's presenti ab caràcter de republicana, deu ser considerada ilegitima y perturbadora, filla de ambicions individuals que tot bon republicà deu retxassar, ó producte de las manobras dels reaccionaris, encaminadas á dividir als re- publicans, única manera de conseguir el felís éxit dels seus propòsits.

La campanya de demà

INSTRUCCIONS

RECOMANÉM als electors republicans que acudeixin als colegis á votar á primera hora. Aquesta es la manera mes pràctica d'evitar que hi haja qui llevantse mes dematí voti per ells.

Caldrà també que mentres duri l'elecció exerceixin la deguda vigilància. A tal efecte no abandonin els colegis fins després de terminat l'escrutini. Per que jaquí sab lo que pot succehir!

Sacrificar un diumenje per la causa del poble, ha de ser, després de tot, un petit sacrifici.

Tot elector republicà ha de constituhirse en un vigilant gelós de la més escrupulosa legalitat electo- ral. En molts cassos que 's poden presentar, tal ve- gada no bastin els dos secretaris escrutadors que la coalició republicana te en cada una de las mesas. Si 's veuhen apoyats per un bon núcleo d'electors re- publicans logran evitar no pocs abusos.

Per aixó es que recomaném que durant la batalla electoral, no 's abandoni l'puesto.

Precisa sobre tot exercir una vigilància especial sobre las rodas d'electors de camama que pogan presentarse á votar ab nom suposat. Si veuhen que hi ha qui 's vigila, y 's vigilants son electors del mateix colégi y per lo tant vehins de aquells barris, que poden conèixer la personalitat dels electors, qual vot se pretengui suplantar, es fácil que 's hi mirin una mica per no exposarse á una contingencia desagradable.

Contra 's falsos electors, contra 's que cometin coaccions, contra 's que pretenguin comprar vots, contra 's tupnaires y prestidigitadors, contra 's autors de qualsevol dels delictes que senyala la llei electoral, molta vigilància y molta energia.

També podrian determinarse certs atropellos en el terreno material de la forsa, y en aquest cas est- ém segurs que 's republicans de Barcelona sabrán cumplir ab el seu deber.

ADVERTENCIA IMPORTANT

Tot ciutadà que vulga saber si figura á las llistas y la secció á que ha de anar á emetre 'l vot, pot consultarho en els diversos centres y locals que la coalició republicana ha establert en tots els distric- tes de Barcelona.

En lo Centre republicà fusionista de la Rambla de

Canaletas, número 11, primer pis, hi ha ab caràcter permanent, una comissió encarregada de proporci- onar aquest informe á tot elector que 'l solliciti.

A mes pot acudirse als següents locals:

DISTRICTE PRIMER.—BARCELONETA Y POBLE NOU.—Cassino republicà de la Barceloneta.—Sant Antoni, 27 y 29.—Cassinos republicans del Poble Nou.

DISTRICTE SEGÓN.—INSTITUT Y BORN.—Centre re- publicà.—Rambla de Canaletas, 11, primer.

DISTRICTE TERCER.—LLOTJA Y AUDIENCIA.—Cent- re republicà.—Rambla de Canaletas, 11, primer.

DISTRICTE QUART.—CONCEPCIÓ Y GRACIA, límitro- fe ab la dreta del Ensanche.—Centre republicà, Bailén, 130.—Centre republicà popular, Passatge de Grassot, 90, baixos.—Bruch, 155, botiga.—Llealtat, 38.

DISTRICTE QUINT.—HOSPITAL Y ATARASSANAS.— Carrer de la Cera, 5.—Carrer de la Riereta, 2, taberna.

DISTRICTE SISÉ.—UNIVERSITAT—GRACIA, límitrofe ab la esquerra del Ensanche, y barrí del NINOT (las Corts).—Café del Nort, Ronda de Sant Antoni, 29.—Café Tost, Carrer Major, (Gracia) y La Vinya, carrer de Proven- za, 8 (Las Corts).

DISTRICTE SETÉ.—POBLE SECH.—HOSTAFRANCS.—SANS.—LAS CORTS.—Centre de Unió republicana, Car- rer de Cabanyes (Poble Sech).—Centre federal, Carrer de Sant Rafel, 16 (Hostafrancs).—Centre federal, Car- rer de Alcolea, 8, primer (Hostafrancs).—Centre fe- deral, Carrer de Morales, 35 (Las Corts).

DISTRICTE OCTAU.—PART RESTANT DE GRACIA Y SANT GERVASI.—Teatro Zorrilla, Llibertat, 2, (Gracia) y Carrer Major, 108, sabateria (Sant Gervasi).

DISTRICTE NOVÉ.—SANT ANDRÉU Y LA SAGRERA.—Centre republicà del Carrer de Sant Antoni (Sant Andréu).

DISTRICTE DESÉ Y ÚLTIM.—SANT MARTÍ DE PRO- VENSALS.—En el Café del Pís, Plassa del Clot y en tots els centres republicans del Taulat, Clot, Camp del Arpa, Poblet y demés del districte.

DE DIJOS A DIJOS

MENTRES la comissió de pressupostos examina l'obra del Urzáiz, que en conjunt dona per resultat un augment en els ingressos de 16.802,444 pessetas y una agravació en els gastos de 34.887,399, els pares de la patria matan el temps ab un debat polítich, en el qual surten á relleuhir generalment els llochs comuns de sempre.

No obstant, entre 'ls oradors de la oposició que han fet us de la paraula, cal mencionar al senyor Alba de l'Unió Nacional, may siga sino pels rezels que va manifestar respecte á las condicions del nou reynat pròxim á inaugurarse. «Tal como hoy están las cosas—va dir—tendremos siempre un pelizro, un temor, y es que en el ánimo del rey pueda influir un confesor, un valido ó una cortesana.»

«Pero qué s'hi ha de fer Sr. Alba! Aquestas son las gangas del sistema monárquich patrimonial. El Sr. Marengo parlant de la vindicació de la Marina, de qual cos forma part, va recordar la intervenció que 'n Sagasta va tenir en la sublevació de la esquadra, en setembre de 1868. ¿Volgué dir ab aixó que certs successos trascendentals poden tornar á repetir-se?»

Per fi 'l Sr. Alvarez (Melquiades) pronunciá un magnífich discurs, tractant ab gran competència la qüestió política, la religiosa y la social baix el criteri de la democracia republicana gubernamental. Naturalment que las solucions lógicas, armónicas y pacifi- cadoras son totalment incompatibles ab las condicions especials del régimen monárquich.

Per lo demés el Sr. Alvarez, qual talent iluminós corra parellas ab la bondat de las sevas intencions, no es fácil que atregui á las filas de la República un sol element monárquich, que per altra part cap falta hi fa. Las doctrinas gubernamentals del ilustre di- putat asturiá podran tenir una aplicació profitosa, després del adveniment de la R-pública per medi de la revolució y al sol objecte de consolidarla.

El Sr. González ha publicat una llei reglamentant las huelgas. Res mes desdixat que aquesta disposi- ción legislativa, en virtut de la qual se divideixen las huelgas en licitas y ilicitas, imposant als obrers l'obligació de avisar á l'autoritat ab una antelació més ó menos llarga, segons els cassos, sempre que pretengan declararse en vaga. En alguns traballs especials que indica la llei, las huelgas serán sempre consideradas ilicitas.

Pretén el Sr. González haver derogat ab aquesta llei, l'article 556 del Códich, que de fet no s'apli- cava, per quant s'admetia que las huelgas eran sempre licitas, sense distinció, com aixís ho indica el dret natural y ho aconsella 'l sentit comú.

Y licitas en tots els casos continuaran sent, mal que pesi á la nova llei. Posar portas al camp es un treball completament inútil.

La llei González serviria sols pera posar de relleu la mesquinesa de criteri del partit liberal de la mo- narquia en tot quant se relaciona ab la qüestió so- cial. Aquest criteri estret es degut á que no la conèi- xen ó á que la temen.

Pera fer alguna cosa de profit en materia de ami- norar las deplorables conseqüencias de las lluytas entre 'l capital y 'l treball, calia reconèixer represen- tació legal als sindicats obrers, tal com la que pogan tenir els sindicats de patrons; donar forsa obligato- ria als contractes que uns y altres subscribisen res- pecte á las condicions del treball, y encomenar la re- solució de las diferencias que poguessen suscitarse, á uns jurats mixtos legítimament constituïts. Ab aixó sols s'evitarián no pocs disgustos y trastorns.

Fransa ha enviat una esquadra á Turquia per apoyar certas reclamacions diplomáticas que havia formulat. Y no contenta ab aixó fa nous preparatius de guerra.

Es de notar que ab tot y 'l perill de remoure la vidriosa qüestió de Orient, las demés potencias no han posat fins ara cap dificultat á la República fran- cesa. Tal es la forsa de la seva rahó, ó tal la rahó de la seva forsa.

L'opinió radical empeny al govern de la Repú-

blica, á que ara que hi está posat, s'erigeixi en protector de 's pobres armenis, que tot sovint son passats pels turch á mata degolla. Es aquesta una qüestió de humanitat, que podria posar molt alt el nom de la República francesa.

La propaganda dels operaris holandesos incitant als descarregadors dels principals ports de Europa, á negarse á servir a 's barcos mercants inglesos, en tant Inglaterra sostingui la infuca guerra del Trans- vaal, se va veient ben acullida per tot arreu. Si arri- bés á realitarse aquest projecte, Inglaterra que no pot viure sense molts articles que importa de dis- tintos paratjes del mont, se veuria obligada á im- plorar misericordia.

¡Molt bé s'inauguraría 'l sigle xx ab aquesta mo- tra de la potencia del proletariat, en pró de la justici- al Lo que no ha pogut realitarse fins ara la diplomacia, ho realitaria una simple coalició obrera!

¡Ab quanta rahó podria dirse llavors: la decre- pita diplomacia ja no serveix pera res: el porvenir pertany als que treballan!

PEP BULLANGA.

¡A las urnas!

¡já las urnas, per la República!

Demá s'ha de dirimir á Barcelona una qües- tió de vida ó mort per la causa de la llibertat. Potser may desde l'època de la Revolució de Setembre s'havia presentat una lluyta més empenyada, que la que demá s'ha de resol- dre ab l'escrutini dels vots emesos pel poble bar- celoní.

Fixém bé 'l seu caràcter y 's comprendrà la seva importancia.

Desde las passadas eleccions de diputats á Corts, el caciquisme que tants abusos venia cometent, va ser vensut, arrollat, anulat. Qui més contribuí á treure del mitj aquest embrás sigué 'l partit republi- cà ab la seva energia. Qui més se 'n aprofitá sigué 'l regionalisme. No se 'n haurian endut els regiona- listas las quatre actas de diputats per Barcelona, sense l'entersa dels republicans qu' en l'escrutini general desbarataren els últims plans caciquistas y donaren al caciquisme 'l cop de mort.

Els regionalistas devian, donchs, algun agra- himent al honrat partit republicà barceloní; pero l'ambició 'ls ha cegat. Volen ser amos de Barcelona y no reparan ab medis pera sortirse ab la seva.

Poch á poch y sense reparar en gastos—perque s'ha de reconèixer que de diners ne tenen—han anat sumant elements, la major part d'ells enemichs mortals de la causa lliberal. Com pel forat de un clavegaró s'hi han anat escorrent totas las ayguas brutas y pestilents de las malas passions reacciona- rias. En La Veu de Catalunya, per mal nom La Per- diu, s'hi han condensat á manera d'escuma els in- sults més asquerosos contra 'ls elements populars de Barcelona.

Bé es veritat, qu'en actes successius, els coaligats de la reacció, ab una manya jesuítica que delata qui son els seus mestres, han tractat de borrar el mal efecte de aquells insults y de aquellas grosseras in- temperancias, pretenent que dintre del camp regio- nalista hi caben tots els homes y totas las ideas per avançadas y radicals que siguin. Pero aixó es fals, y donará probas de una candidés infantil qui de bona fé ho admeti.

Las caras s'han de mirar, no las máscaras ab que s'encubreixin per enganyar als bobos.

Y en las caras dels regionalistas, dels que han promogut el moviment, dels que 'l dirigeixen, dels que pretenen aprofitarse'n hi trobaréu totas las má- culas que las fan repulsivas.

Els son e'ls que s'van despendre de las honradas filas catalanistas, á impuls de una concupiscencia desaperoderada. Se van deixar portar á las pilas bap- tismals en brassos del general Polavieja, el fusella- dor de 'n Rizal, porque 's creyan que ab un tal pa- dri, hi hauria molta abundancia de confits. El bisbe Morgades va confirmarlos. Y aixís han sortit ells, reaccionaris y clericals d'origen.

Tots els fracassats dels partits caciquistas van agruparse ab ells. Hi ha qui desconfiant de poder ser alguna cosa dintre de la política general de la nació espanyola, ha volgut crearse una nació més petita, mal hagués de concitar sobre Catalunya el rezel y 'l odi de tot Espanya. Hi ha qui comet la grosseria de tatar de forasters y de mirar ab des- preci als espanyols no catalans que contribuïxen á la grandesa de Barcelona ab el seu talent, ab la seva activitat y ab el seu amor al treball. Per ells, en plé sigle xx, han de ser possibles á Catalunya aquellas murallas separadoras, que fins á la Xina han anat cayent desmoronadas.

Per altra part es inútil preguntarlos qu'es lo que pensan, qu'es lo qu'opinan respecte als grans pro- blemas que preocupan avuy á la nació espanyola en particular y á la humanitat civilizada en general.

Els diuhen que no son monárquichs ni republi- cans, quan la forma de govern segueix sent el pro- blema nacional per excelencia que ha de servir de base á la regeneració del país. Pero al dir que no son monárquichs ni republicans, menteixen, puig ab tots els seus actes demostran ser lo primer, sosteni- dors impertérris de la restauració y de la regenera- ción que han sigut la causa de la decadencia y de la rui- na d'Espanya, sens perjudici, un cop la regencia estigui agotada, de rendir va-allatje al rey de las húngaras sempre que aquest els concedeixi 'l man- goneig de Catalunya. Per aixó 'ls carlins s'han agrupat ab ells.

En punt á la qüestió religiosa, no volen parlarne. Pero ni protestan may de las abusivas y creixents intrusions del clericalisme en la jurisdicció civil, ni 's queixan tampoch de qu'Espanya vaja morint asfixiada pel pudrimener de convents que poch á poch han anat omplint de cap á cap. Y es que, per millor dominar al poble, passen per embrutirio, estant en cortina connivencia ab l'aranya negra. No volen parlar de la qüestió religiosa; pero osten- tan la marca clerical y teocrática que parla per ells.

Y en quan á la qüestió social, com han de preo- cuparse de la sort del obrer els que viuhen expo-

tantlo? La major part de las fortunas dels que s'han fet regionalistas, tothom sab quin origen tenen. Y no obstant califcan al obrer de purria y bretolada, y li diuhen descamisat després de robarli la camisa. Si d'ells dependís li arrebatarían tots els drets po- lítichs, ab los quals 'l obrer treballa avuy penosa- ment pera conseguir la seva emancipació. El dret de associació, y 'l dret de sufragi qu'es el que més els espanta pel día que 'l obrer se decideixi á usarlo seriament, en pró de las sevas aspiracions. Per aquest cas ja tenen combinat un sistema electoral per classes, en virtut del qual 'l obrer, fins dispo- sant de la immensa majoria dels vots, ha de quedar sempre en minoria.

Els son ademés els que més apretan en el sentit de la resistencia sempre que 'l obrer intenta la mil- lora de las condicions del treball. Miran ab 'l indi- ferencia propia dels farts, que las classes proleta- rias ja casi no pogan alimentarse. Y quan sobreve- nen catástrofes com las produhidas per la bojeria dels terroristas, ells son els que incitan als poders públichs á fer un e-carment que serveixi d'exemple, mal tinguin de pagar la festa els ignocents. Hi ha indicis més que suficients pera creure que en el in- olvidable procés de Montjuich foren ells els que atia- ren al govern, foren ells els que mugeren els bras- sos dels butxins. ¿Per qué sino han deixat de unir la seva veu á la de las entitats republicanas y soci- ológicas, que han vingut reclamant fins ara inútil- ment la revisió de aquell infame procés? No poden ferho. De la revisió 'n sortirían al clar las instancias dels miserables que dirigintse á las autoritats deyan y repetían:—No hi haja compassió: atormenteuos, martiriseuou, fuselleuou, extermineuou.

Y s' veuria que aquestas animetas piadosas y compassivas cooperan avuy en las campanyas re- gionalistas.

Contra aquesta monstruosa barreja de reacciona- ria, clerical, jesuítica, carcundas, explotadors del pobre, fracassats del caciquisme; contra aquesta com- para de mascarons que han pres per falsa bandera la causa de la autonomia regional, á fi de encubrir ab ella 'l desenfré de las sevas ambicions, no hi ha avuy més valla ni aturador que 'l partit republicà, que 'l poble obrer de Barcelona.

No importa que alguns, molt pocs, hajan fet defecció. Ho esperavam. Tothom els coneix, y tothom sab que ab sas intrigas de baixa má han sig- ut els eterns perturbadors de la unitat republicana. El poble 'ls mirará ab el despreci que 's mereixen, y sabrá arrollarlos.

May com avuy apareixen estretament unidas las aspiracions del partit republicà ab la sort del poble treballador. Privant de que 'l municipi vaji á caure á mans de la taifa reaccionaria, salvarem á Barce- lona de una gran vergonya, y donarem á l'Espanya lliberal, democrática y republicana, un gran y admi- rable exemple.

¡A las urnas, donchs! ¡A las urnas per la Repú- blica!

P. K.

LS que s'mouhen més en pró de la candidatura regionalista son els culs de sagrista. Totas las confrarias han rebut ordre formal de formar com un sol home. En la festa dels obrers católichs, de aquells infelís- sos que s' deixan enllepolar per uns quants ricatxos, que ab 'l apariencia de protegirlos, pretenen explotar més y més á la classe, un dels capitosos ho va prometre al Eminen- tissim.

—Dat que la vostra pastoral ens recomana que 'ls católichs lluytém en las eleccions, á las eleccions anirém sense vacilar.

Y naturalment ¿per qui han de ferho aquests xa- rrupa llantias, més que pels perdigots?

Peró ab tot y posar tota la carn á la graella, si 'l poble republicà vol ¡no se la menjarán!

Ha cridat l'atenció que 'l Círcul de la Portaferria- sa, que presideix el Sr. Zuletta, no s'haja volgut entendre ab la coalició republicana, presentant una parella de candidats escadussers per veure si passen en la balansa regionalista.

Dupto molt que logrin el seu propòsit. Ells matei- xos haurían de comprendre que per lo que més pe- can els perdigots, es per golut. Tot aixó ho veurían si s'trobessin en una situació republicanament ben definida. Pero desde 'l día en que 'l Sol se 'ls va eclipsar, sembla que visquin als llims.

Els contadísimos federals que segueixen l'evolució del Consell regional de Catalunya, partidari de aliarse ab els regionalistas pera fer la guerra als re- publicans de sempre, també presentan una que altra candidatura, ab l'idea manifesta de perturbar al partit republicà.

Peró demá el poble republicà sabrá demostrarlos que ja no conta ab ells pera res, desde que s'han prestat á servir de barnís democrátich als reaccio- naris del regionalisme.

Afortunadament forman un barnís tan aygualit, que no hi val res el donar capes y més capes á una fusta als ulls de tothom completament corcada.

En Veragua per calmar l'exasperació dels mari- nos, vinga repartir carmetlos.

Figúrinse qu'en un sol día va firmar la friolera de 70 ascensos.

Vaja, que á un ministre que porta tantas cosas dolsas á la butxaca, no convé tirarli á l'aygua: els carmetlos se fondrían ¡mals agunyats!

Entre sacerdots grechs y frares católichs hi ha hagut una esbatnada seria dintre del temple del Sant Sepulcre de Jerusalem.

Té per sí tu posas la taula de vendre quincalla mítica en tal siti y jo també vull posarli. No hi ha res més terrible que la competencia mercantil.

Podrían treures els puestos á subasta, com ho fa

l' Ajuntament ab els kioscos de la Rambla, y alguns freres catòlics s' estalviarian de que 'ls hi rompessin la santa crisma, y alguns sacerdots grechs, podrien conservar el nas grech sancer.

Y sobre tot, el temple del Sant Sepulcre seria una botiga com las demés, en las quals per regla general tothom procura guanyarse la videta, sense necessitat d' esgarraparse ni de fer pinyas.

Tenim notícias de que algunas personas de bé de las que figuran en la farándula regionalista, están exercint grans coaccions sobre 'ls seus dependents, al objecte de obligarlos á votar las candidaturas reacionarias. Precisa que 'ls que sustentant ideas liberals y republicanas se trobin en aquest cas, denunciïn l' atropello, sense temor á perdre de moment la seva colocació. Quan se tanca una porta se n' obria un altra. Y pensin, sobre tot, que Barcelona no es un poble de mala mort, pera que pugan deixar impunes aquestas infamias.

Permetim en Joseph, mitrat de Vich, que li enviï un vot de gracias, per haverse fet ressó de la pastoral del Eminentíssim, condemnant la lectura de LA CAMPANA DE GRACIA.

Quan ells la condemnan—dirá 'l poble lliberal—algun mérit ha de tenir. Y molts dels que s' descuidavan de llegirla, la buscarán ab l' afany que desporta sempre la curiositat excitada.

Aixís, donchs, ens felicitem de que tan espontáneament, s' haja enganxat una nova mula y de molta empena, al carro triomfal de la nostra propaganda.

SANTA PERPÉTTUA DE MOGUDA, 30 de octubre

A la celebració de la missa, ab que inaugura la carrrera d' ensotanat el jove Camilo Rossell, hi assistí aquell metje que avants blasonava de republicà y tot era dir pestes dels escarbats. Per lo vist ara s' ha fet carca, ab el desitj indubtable de millorar la seva clientela. Que li aprofiti aixó tant com el fartori que va venir després de la missa nova, del qual va sortirne de braset ab un es carbat y fent certas tantinas que sigueren la burla de la gent. Y ab tot no son aquestas las pitjors, sino las que fa tot que vol passar plassa de serio, quan sense més ni més muda de ideas.

LLANSA, 4 de novembre

Trobantse 'l corresponal de LA CAMPANA atacat de dolor, las beatas, las hermanas y els ensotanats se fregavan las mans de gust afirmant que aixó era un cástich de Deu sobrevinent, á conseqüencia de l' excomunió que va llansarli 'l corp negre. Pero restablert algun tant de la seva malaltia, té 'l gust de dirigirse á tota aquesta colla de ximpls y farsants, per ferlos veure que las excomunións del seu salvánimas de canti no han servit per res. Y en fé de que puch manejar la ploma, y perque no duptin que seguiré donantlos molts disgustos, suscrich la present carta ab la firma de: Xech de Llansa.

OLESA DE MONTSERRAT, 4 de novembre

La carlinalla va celebrar la festa de Sant Carlos Burru-meu ab una vetllada, en la qual se permeteren no pochs insults contra 'ls liberals que organisaren la festa del 29 de Setembre. Pero al sortir al carrer alguns grups dels saludaren al crit de «Morin els jesuítas y 'ls capellans» y «Visca la República!» Entre 'ls carcundas se n' hi veyá un que té al seu cárrech l' administració de propietats deixadas per limosna y per socorre necessitats, y que cull els fruits y no dona res. Tals han de ser els salvadors del poble, si algun dia aquest s' avena á que 'l rey de las húngaras li posés la brida.

VILANOVA DE LA ROCA, 30 de octubre

Res més poca solta que las consideracions que feya 'l rabadá místich, á propóit del assassinat comés la semana passada en aquest poble. «Llegir periódichs y diariots (deya aludint á LA CAMPANA y altres) pot portar á fets com el de la semana passada. Tots els qu' escoltin á n' aquests sabis que hi han al poble y que no ho son més que del libre de las 48 cartas, quan diuen que 'l purgatori, l' infern y 'l cel, son els camps y vinyas del rector, poden anar á parar á fets com el de la semana pa sada.» Y aixís de aquest tenor aná desbarbant. De manera que no sembla sino que li vindria bé que 's cometés un assassinat cada dia, pera ferho servir de punt de apoyo de sos predicots incongruents.

JUNEDA, 4 de novembre

El debut del nostre torero ab faldillas negras en l' art de l' oratoria, deixá á las nostras beatas ab un pam de boca oberta, sobre tot quan parlá del purgatori; però s' olvidá de citar la dita de aquells freres: «Sense purgatori ja faria temps que 'ns hauríam mort de gana.» —El diumenje prop passat feu celebrar el julivert, com diuen las beatas, armantse un escándol fenomenal, y sent la riota de tots quants presenciaren l' acte l' aspecte de ditas beatas dirigidas per el nou torero, el qual las hi va fer donar els tres toms (com als ruchs per Sant Antoni) al rededor de una font que hi ha davant mateix de la porta de la iglesia, no atrevintse á voltar pel poble en forma de professó com se fa en altres poblacions.

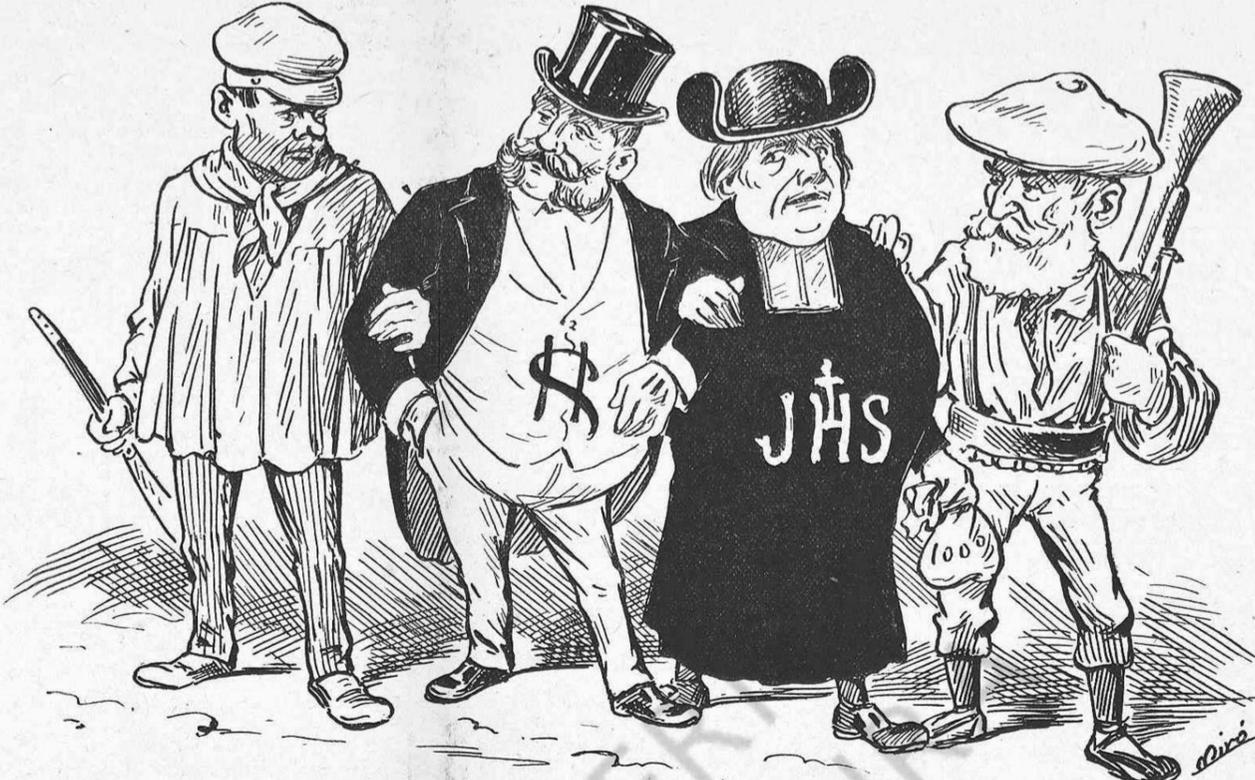
BALAGUER, 30 de octubre

Ja que aquí no poden organisarse com á Barcelona corridas de toros á benefici dels pobres, se disposan funcions al mateix objecte Ja fa d' anys qu' en la Sala de sessions del Ajuntament el Sr. Alcalde, el Tinent de la Guardia civil, el Secretari, el Diputat provincial y altres están en-ajant el drama D. Juan Tenorio, que 's proposan presentar al públich pagant sis rals d' entrada, y á benefici dels pobres. A tal efecte pensan disposar del teatro de una societat de recreo, de la qual ells ne remanen las cireras, y que avuy está molt endeutada. Veurém si tot lo que 's recaudi será pels pobres, ó si avants se deduhiran els gastos. En qual cas, el primer pobre beneficiat fora la societat aludida. Pero iqué vol que li digui! Al meu modo de veure, la millor manera que tindran aquells bons senyors de fer el Tenorio á benefici dels pobres, fora pros-guir las timbas en las quals molts infelissos jornaleros hi deixan el pá de la familia, y altres que no son jornaleros, van en camí de una segura quiebra. Aixó se fa més profitós, més benefici y sobre tot més serio, tractantse de personas qu' exerceixen cárrech públich y tenen debers que cumplir més imperiosos que 'ls de for de Juan Tenorio, de Luis Megia, de Ciutá y de Comendador.

VICH, 29 de octubre

L' empresari negro del establiment místich del Carme, ha agafat una tirria tal contra un seu colega de sota-ma, á causa de que aquest té més simpatias y confessa més gent qu' ell qu' en més de una ocasió al anar l' ensotanat simpátich á cumplir la seva misió, s' ha trobat ab l' amandor m-tich ocupat per un altre, posat pel primer, al sol objecte de fastidiarlo y sustreureli la parroquia. Aquesta rivalitat es avuy la diversió dels parroquians dels Carme.

Els candidats de la 'gent de bé'

Aquestos son els tipos, per fé anar bé las cosas de Casa la Ciutat.

EL COBRELLIT DE PEDASSOS

o val á confondre la pandilla que 's titula regionalista, ab lo catalanisme históric. El catalanisme es una idea que podrá semblar equivocada á molts, pero que ningú nega qu' es honrada, que la defensan llealtment sos partidaris y que 's presenta clara y franca com correspon al carácter catalá.

No pot, donchs, confondre's ab el regionalisme de qu' es orgue La Veu, y que no entranya cap mena d' idea y sí sols una colla de fins ambiciosos, defensats ab la mala fé propia dels vividores y sense la claretat ab que 's presenta sempre una agrupació que respongui á un fi concret.

La pandilla regionalista es el cobrellit de retalls que la gent cursi treu al balcó. Hi ha colors y mostres pera tots els gustos. S' invoca la religió, la propietat y la familia pera contentar als elements que li han donat forsa; s' ensenya un pedasset roig per fer semblar que 'ls republicans també hi caben; s' afalaga als anarquistas, reconeixent qu' es possible qu' entre ells hi hagi bons administradors; son blanchs, vermells y de tots colors, segons com con vé y segons el vent que bufa, com qualsevol camaleó.

Aixís se comprén que no més figurin en sas filas las sobras de tots els partits, els ambiciosos fracasats y els que volen viure ab l' esquena dreta. No més pot ésser regionalista el que no sigui res. Un republicà no abandonará tot un programa avansat, en el qual hi figura també l' autonomia de las regions, pera abraçar la part més petita de sos generosos ideals. El qui li agradi l' arrós voldrá un plat d' arrós, al qui li agradin els macarrons gratinats pendrá un plat de macarrons sols, al qui vulgui badella ab salsa pendrá badella ab salsa, pero ningú es capás de menjarse un plat de poti-poti en que hi hagi, repugnament barrejat, arrós, macarrons gratinats y badella ab salsa.

No creyém, donchs, que hi hagi republicans que demá abandonin a's seus y ajudin als enemichs de tota mena de libertats; estém segurs que 'ls obrers preferiran ajudar á qui en tota ocasió els defensa y no á quins en tot temps l' explotan.

Si els electors se recordan de que 'ls regionalistas els demanan avuy el vot, pera pendrels aquet dret si algun dia manan, donarán sos sufragis á quins ja saben que sempre els l' han de respectar.

No es qüestió de deixarse guiar demá de la passió, ni de deixarse atabalar per declamacions y crits. Rahonin serenament tots quins sentin amor al progrés y aspiran al imperi de la justicia honrada, y veurán que la causa del avens exigeix el triomf de la candidatura republicana y la derrota de la pandilla xanfaine-ca que per agravi y desprestigi de Catalunya ha comparegut á darrera hora á volguerho agabellar tot, sense contar ab altres medis que la desvergonya de l' ambició y l' insolencia dels quartos.

JEPH DE JESPU

UN BON CONSELL

Creume, amich, no te 'ls escoltis á aquests que, per explotarte, tractan ara d' apartarte del gran acte de demá. Ab negacions y sofismes may brillará la llum pura; recull la candidatura, y cops al bulto, íá votat!

Que potser millor sería, parlant francament y en plata, la revolució immediata... Sí, senyor, íquin dupte té? Pero ícom vols arreglarlo si 'l peix s' escorra y no pica y tot lo que 'ns volta indica que per ara no pot sé?

Tens el vot?... Donchs no 'l rebutjis ni 'l llensis com un mal tástich: en política lo práctic es fer sempre lo que 's pot. Ja que no 'ns queda altre medi que 'l que la lley ens depara, á mal tiempo, buena cara, aprofitemnos del vot.

Tú no sabs tota la forsa que té aquesta papeleta, reveladora discreta de la teva voluntat. Es un decret que t'í firmas, un' ordre may impugnabile, un códich inapelable que dicta ta majestat.

Ab el vot, si bé 'l manejas, pots escobrar 'l camp de brossa y fé una bona destrossa en l' arbre de la reacció; pots esmicolar vells ídols y matar falsos prestigis; pots realisar mil prodigis y cagpirar la nació.

Ab el vot t' obras la porta, avuy fatalment tancada, per cambiar d' una vegada tot el teixit de la lley; ab el vot, en ff, penetras del progrés en l' amplia vía, seguint la qual, algún dia pots arribá á sé 'l teu rey.

Ja sé que 'l medi no es rápit, mes sa infalible eficacia obliga á la democracia á practicarlo ab llealtat. A la lluyta dels comichs entaulada ab armas nobles deuen avuy no pochs pobles sa inmensa prosperitat.

Dirás que aquí tot son trampas, que hi ha un baf que tot ho empesta, que l' urna sempre contesta lo que al poder li convé. Es cert, pero aquests abusos, de volguer t'í, cessarían: tot aixó no t'í ho farían si no t'í ho deixessis fé.

Es clá: t'í burlas del sufragi, d'ús que 'l votá es una farsa, y qu' es tonto molestar-se, per lo que no ha de servir. Els tramposos s' aprofitan de la teva indiferencia, y ab la major impudencia omplan á vessá 'l turpí.

Desperta't, no siguis tonto: pensa que demá es el día de sacudir l' atonia que t'í entonteix y t'í constím. Súma't ab aquell, ab l' altre; vé's allá hont el cor et tiri: molta g-tas fan un ciri y un ciri pot donar llum.

Creume, amich, no te 'ls escoltis á aquests que, per dominarte, tractan ara d' apartarte del gran acte de demá. ¿Tens un dret que t'í dona forsa per lo molt que signifíca? ¿Tens un vot que t'í dignifíca? Donchs no 'l llensis. ¡A votá!

C. GUMÁ

nyat y ja tenen resolt tot lo que farán tan bon punt hajin pres possessió de la casa de la vila.

La primera providencia será seleccionar la guardia municipal.

- A veure ícom se diu vosté?
- Sánchez.
- ¡Al carrer! ¿Y vosté?
- Pérez.
- ¡Al carrer! ¿Y vosté?
- Sastre.
- ¿Sastre catalá ó castellá?
- Setze jutjes menjan fetje...
- Ja pot quedar-se.

Tots els Gómez, tots els Rodríguez, tots els Giménez, despatxats. ¡Arri al centro, á menjar la sopa boba! Si volen ser municipals, que vajin á Valladolid ó á Navacarnero.

De la banda de música de la Casa gran no 'n quedará pedra sobre pedra. Indumentaria, instruments, repertori; tot se cambiará.

El traje dels músichs será molt paregut al dels segadors. Barretina, faixa, espadenya de cinch tiras; al estiu en màniga de camisa y al hivern ab brusa.

D' instruments n' usarán pochs pero bons: la gralla, els ferrets y 'l sach de gemechs.

En quant al repertori, es ocíós dir que será tot legítim de la terra. Desde 'l «Qué li darém al noy de la mare» fins al «Jo te l' encendré», no 's tocará res que no sigui d' aquí. L' «Escarbat, bum bum» se reservará pera las festas d' etiqueta, y las severas notas del «Bon cop de fals» pels enterros y demés solemnitats una mica tristas.

L' escut de la ciutat sufrirá una transformació complerta. Las creus hi quedarán, tota vegada que 'ls barcelonins no podém passar sense una creu ó altra; pero 's treurá la rata pinyada, substituhintla per un gat mort, símbol de la primera victoria dels carca-regionalistas, y á las actuals quatre barras n' hi anyadirán unas quantas mes, pera indicar gráficamente que son gent de molta barra.

Las sessions del cos municipal se celebrarán al Sa'ó, que no se sab si continuará dihentse de Cent, impasanteo com idioma oficial el catalá ab totas sas legítimas conseqüencias.

Tractament no n' hi haurá mes que un: res d' excelentíssims ni ilustríssims. Vos, y parin de contar. Vos l' arcalde, que tornarà á titularse batlle; vos els concejals, vos el secretari; tothom vos.

En las discusions será condició precisa la brevetat mes extremada, y sobre tot, la claretat. Al pa, pa, al ví, ví, y al timo, timo.

- Pre-ident, demano la paraula.
- Vos la teniu.
- Convindria que 'ls agutzils fossin una mica mes endressats. Al entrar n' hi vist un qu' ensenyava la ceba.

Un altre exemple:
—La paraula, president.
—Parleu...

—Me crech en el deber de denunciar sense citar noms, qu' un regidor, que no mes diré qu' es el que ara seu á la meva dreta, s' ha fet emblanquinar la cuyna per un municipal, distrayento del servey.
—Entesos: passará l' assumpto á la comissió de repulsas.

En lo que també hi haurá un trasbals serio es en els noms dels carrers y plassas. Tot lo qu' en aquest ram fassi poch ó molt olor de centralisme será esborrat sense contemplacions.

Al carrer de Pelayo—¡un astuiciá!—li posarán carrer de las Bases.

Al de Mendizábal, carrer de la Fals.
Al de Zurbarano, carrer de la Lliga.
Al de Jovellanos, carrer de la Gent de bé.
Y per aquest istil se veurán rebatejats els de Gravía, Duch de la Victoria, Conde del Asalto, Fernando, passatge de Madoz, plassa de Tetuán, etc.

La Verge de la Mercé será delicadament expulsada del lloch de patrona de la ciutat que avuy ocupa. El cárrech correspon de dret á Sant Jordi, y á ell ha de ser forsosament adjudicat, en companyia del caball y del dragó que á sos peus espaternega.
El día 10 de novembre (demá), fetxa memorable

DESPRÉS DE LA VICTORIA

Deu lo qu' es de Deu y als bútxaras lo qu' es dels bútxaras.

Els carca regionalistas serán tot lo que vostés vulguin: atrassats, clericals, saragate-ros; pero com á dormir, no dormen.

Encare no son al terreno, en care no s' ha donat la batalla, encare no han gua-

del seu estrepitós triomfo, serà declarat festa nacional... de Barcelona. Pera celebrarla dignament se convidarà a la *Fatum* de Berga i al *Draoh* de Vilafranca, qu' en companyia del elefant del Parch figuraran en la professó cívica que cada any organitzarà l' nostre Municipi.

Costi lo que costi, s' faran tancar plasses de totes, teatros, cafés cantants i demés centres de corrupció, i no s' permeteran altras disbauxas que la sortija i el rosari, i en certs dias senyalats el ball de bastons i 'ls Xiquets de Valls, presidits per l' autoritat competent.

En las escuelas municipals, de las quals probablement se'n suprimiran algunas, perque 'l massa saber encaparra, en lloch de donar premis als deixebles aplicats, com se fá avuy, se 'ls donarà sellos catalanistas.

La nostra llengua s' imposarà per tot. Els lletres de las botigas deurán estar en catalá; els serenos cantarán l' hora en catalá; els esmolets s' haurán d' explicar en catalá; els carreters no podrán dir *¡abrás!* á las bestias sino en catalá...

Lo únich que s' exceptuará d' aquesta regla serà la missa, que pera millor inteligencia del auditori continuarà dihentse en llatí.

Aixó — i mil altras cosas mes que pera abreviar no menciono — es lo que 'ls regionalistas pensan fer desseguit que guanyin.

A mi m' agradaria que guanyessin. Sens dupte que 'l pa seguiria anant tan car com ara i de carn no mes podrían menjarne quatre potentats; pero es precis confessar que al menos passariam el temps rihent i Barcelona vindría a resultar la capital mes amena i divertida de l' ampla conca del Mediterrani.

FANTÀSTICH

Gracia s' ha establert un convent de monjas, que ja han fet bé d' establirse á Gracia, perque resultan verdaderament *graciosas*.

Figúrinse que brindan un alberch á las donas que s' troban compromesas per algún deslís. A las tals els ofereixen la seva práctica de llevadoras y la mes absoluta reserva.

A las que tinguin, á mes del ventre, plenas las butxacas, las hi prestarán els seus serveys, per un tant enrahonat. A las que no puguin pagar res las admetrán caritativament... ¡ey!... sempre que 'l públich sentimental las proveheixi de fondos, á qual efecte ja han comensat á pidolar.

Bé per las *graciosas* y *gracienas* llevadoras místicas, que per l' ofici á que s' proposan dedicarse mes que 'l títul de Monjas de la Visitació que han adoptat, mereixen el nom de monjas *Celestinas*.

La escena á Lleyda, en l' iglesia del Carme. Se celebrava 'l casament de dos joves: el rector Mossén Clua estava encarregat de benehirlos.

Arribá l' hora de que 'l nuvi posés l' anell al dit de la nuvia, y com estés molt emocionat, y tardés en enllestir, Mossén Clua, li ventá cop als dits, dirigintli paraulas grosseras de capellá que ha perdut l' *oremus*.

El jove s' queixa en termes comeditos, y Mossén Clua, per tota resposta, li planta una bofetada que ab una mica mes el fá caure sense sentits.

La conducta de aquest rector furiós davant dels que s' casan, ha sigut acerbament censurada per tota la ciutat de Lleyda. Al sortir de la iglesia 'l públich va xiularlo. Hi ha qui demana que se 'l castigui.

Mes jo crech que si no ho fá la justicia, no tindrà mes remey que ferho pel seu propi compte 'l nuvi agraviat.

Perque d' altra manera, l' únich cástich que donarán al ensotanat Clua, en atenció á la bona má que demostra tenir per confirmar, serà nombrarlo bisbe.

Llegeixo:

«Algunos periódicos denuncian que se venden las entradas para el Congreso á tres pesetas cada una.»

Aquest fet, m' inspira una idea: la de posar taquilla al Congrés, fent pagar á qui vulgui assistirhi, entrada i localitat, com als teatros.

Pero aixó sí, lo mateix que al teatro, tots els cómicns de la farándula restauradora, haurían de renunciar als subsidis del país, limitantse á viure exclusivament del producte de la taquilla.

A Orihuela venía celebrantse un Jubileo cada día, sense que ningú s' hi oposés. Pero á falta de lliberals que complissen ab el seu deber, van encarregar-se de ferho 'ls núvols del cel.

Els quals van deixar anar un xafech tan copiós y violent, que 'ls llanats al dispersarse en busca de un refugi, s' feyan caure els uns als altres, quedant estomacats, plens de contusions, y mullats fins al moll del ossos.

Demostració evident de que ab tant fé 'l burro empipán á tothom, fins als núvols del cel.

El dilluns quatre, diada de San Carlos Burro meu se vá fer salva nacional.

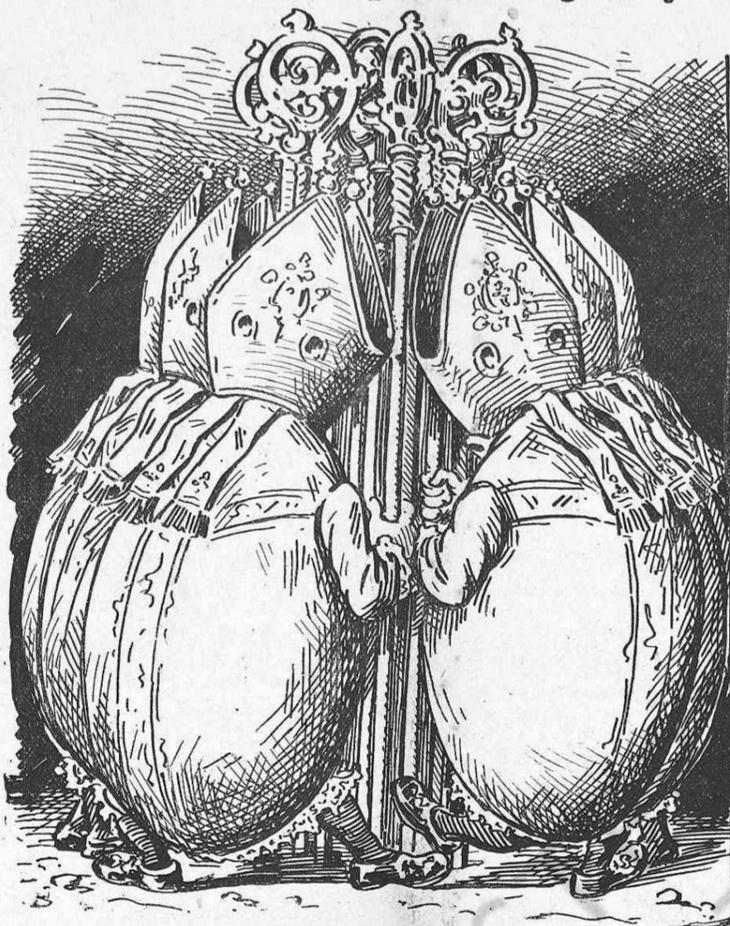
—Aixó no vá pel nostre Carlets—deyan els carcas—sino pel seu fillol, l' actual príncep de Asturias.

Y vels'hi aquí com han arribat á coincidir una nova festa nacional ab una vella festivitat carlista, donant peu als de la boina pera dir:

—Encare que aqueixa pólvora no s' gasta per nos altres, tant se val: ja hi tenim cama.

Ab motiu de la reunió de la Junta municipal del Cens, un grupo de perilligots van possessionar-se del Saló de Cent per exercir las sevas acostumadas indecencias, com per exemple: xiular als seus adversaris, sols per ser adversaris seus. Aixís ho van fer ab en Lerroux, en Junoy i l' Ardid, tant bon punt penetraren en el Saló, y ab tot y ser trescents con-

La qüestió religiosa y la pinya dels bisbes

Els senyors bisbes fan una pinya per' imposarse y torná á maná.

¿No diu que un clavo saca otro clavo? Un' altra pinya la desfará.

tra tres, no van tenir valor pera sostenir aquella actitud insolent fora del local.

Mes tart alguns perdigots varen rebre: qui una bufa, qui una garrotada.

En el present periodo electoral, aquest es el plat del dia: perdigot estufat ab castanyas y bolets.

Es un plat de primera, y la republicana Barcelona se'n llepa 'ls dits.

Al Eminentíssim que al benehir el funicular del Tibi-dabo, vá retreure la influencia de la religió católica en tots els adelantos materials, precisa recordarli que la major part d' ells, inclús els funiculars, se deuen á inventors protestants, fills de nacions que religiosament viuen baix el regimen del lliure exámen, ó siga de la llibertat de pensar.

Els católics generalment no fan mes que imitarlos, y encare aixís no sempre se surten ab la séva. O sino que mirin si poden construhir un funicular que porti als passatjers de una tirada, desde la terra al cel.

No ho farán may, perque en aixó com en tot els falta lo principal: el punt d' apoyu.

Mentres la ciencia domina avuy 'ls grans elements de la naturalesa, la religió católica no ha sortit encare del salpasser y dels aspergis d' aygua beneyta.

Al final de una entrevista qu' en Bonafoux vá tenir ab el rey de las húngaras li vá dir aquest que no considerava encare «llegado el momento de obrar.»

Está bé, y que per molts anys s' hi conservi tant bó.

Perque ell es aixís: quan no pot y vol *obrar*, no té mes que venirse'n á Espanya, ahont las empaytadas de las columnas li fan l' efecte de purgas.

Está probat.

A la fi després de dos anys, s' ha concedit una gran creu al general Linares per mérits contrets á Santiago de Cuba.

Uns mérits especials que no van poder salvar aquell punt de la mitja pel qual se vá escorre en un moment l' imperi colonial d' Espanya.

—Fembi creu — diu el govern.

Y per ferhi creu, hi posa una gran creu pensionada, sens dupte perque 'l país pagano puga dir:

—Vaja, tant mateix es molt consolador veure que per fi, comensan á realizarse las promesas economicas.

Per altra part ningú s' queixará de qu' en un cementiri ahont hi ha tantas creus se'n hi posi una mes.

Si vols estar ben servit, en materia d' eleccions, llevat avans de las set y vota avans de las nou.

Las eleccions de diumenje no son eleccions, company: son una lluyta entre 'ls núvols y 'l sol de la llibertat.

S' alaban els segadors de que dispoan de quartos. Está bé: si ells jugan l' oro, el poble jugará l' basto.

Deixeme aná á votar, mare, y no passeu cap enuig: á la Casa de Socorro ja diu qu' está tot á punt.

Candidat *home de bé*, vesteixte ab més bona sombra: per sota la barretina se 't veu sortí un tros de boyna.

A la puerta del colegio no 'm vinguis ab magarufas, que haig d' entrá á dins á mirar si 'l carcas porquejan l' urna.

El lliberal que pot ferho y demá no vá á votar, sa abstenció vol dir que vota á favor dels clericales.

Barcelona es lliberal, Barcelona es progressiva, Barcelona no pot ser dels carca-regionalistas.

M' han regalat un bastó molt reforzat y molt maco: demá qu' es día de festa serà qüestió d' estrenarlo.

L. WAT.

A L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª CARTA-XARADA.—*Ca ta ri na.*
 - 2.ª ANAGRAMA.—*Viga—Vagi.*
 - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La pena de mort.*
 - 4.ª INTRINGULIS.—*Marsal.*
 - 5.ª GEROGLÍFICH.—*Per mitjas un mitjaire.*
- Han endevinat totes ó part de las solucions del número pasat els caballers: Tupipe, Un del portal de Sant Antoni, y Antoni Feliu.

XARADA

Adorna l' estudi *hu-inversa* segona; la *tersa giradu* un vi metall sona. Ciutat italiana es *Tres prima-inversa*, y es un nom de dona *Prima-dugas tersa.*

J. COSTA Y POMÉS

ANAGRAMA

¿Veus aquell *tot* que *total* ab furia desenfrenada? Donchs té mes seny l' animal que no pas l' home qu' el mana.

SISKET D. PAILA

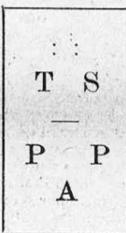
TERS DE SÍLABAS

.....

Primera ratlla vertical y horizontal: Títol d' una sar-suela castellana.—Segona: Nom de dona (diminutiu).—Tercera: Id. id.

JOSEPH GORINA ROCA

GEROGLÍFICH

ENRICH GENER

Caballers: Jaume Virgili, Un noy de Sans, Santiago C. Negre, Joan Roura, A. Ribas LL., Sisket D. Paila, F. M. M., Un anticlerical, J. Trevupig, Enrich Pujol, Popet Salsas y Un dependient: Es inútil qu' esperin l' escrituri; vostés y els regidors de *La Veu* están de mala lluna.

Caballers: Una societat anónima, Catala Nista, Tupipe, Felip Barata, J. Tarp, Antoni Feliu, Lerrouista y Eduardito: ¡Visca 'l sufragi! (Si votan pelis nostres, publicarem els trenca-closcas que 'ns envían).

Caballer: J. Munté: El seu *Quadret d' hivern* es esllanguit; esperi que surtin els panallons que li rajará la inspiració mes espontánea.—Antoni García: Sentim el percans, pero aixó passa cada día y tota exclamació resulta infructuosa.—Un petit aficionat: Que ha enviat un *dis-barat*.—J. Pujadas Barriga: Quan ens digui qué vol dir *delirant*, li dirém si está bé ó malament.—Un botiguero: No calia que ho digués; aquets versos tan bonichs no 'ls fan més que 'ls botiguers.—Q. K.: Aixó es d' aquell género que 'ls burgesos grollers ne diuen *modernista*, y nosaltres ne dihem *ironista*.—Un Missántrou: Creu-rém que 'l seu es *El millor remey* contra 'ls convents; lo que no té remey es la forma poética de la composició.—Oriola Ribas: Els hem llegit ab gust y pensém publicarlos ab més gust encare. Repeteixi. Als peus de vosté,—Andrésito: Totes tres son defectuosas y poch mogudas.—Adolfo Gibert: Podria ser que aquell que s' aixecava ab la bomba li digués al seu amic que sí, qu' aniria al *Almanach*; pero nosaltres que varem rebre l' original recordém que... efectivament no hi va anar per una senzilla rahó que vosté endevinará y nosaltres també.—F. Jové y Calbó: ¿Sab que son *assonancias*? Donchs, llegeixi els seus versos en veu alta y pari bé las orelles vosté mateix... Veurá quin mal de ventre.—Un suscriptor de Sant Boy: No 'ns ha sigut possible parlar ab el caricaturista Cornet perque fá una pila de díes que no hem tingut el gust de véure'l.—Pere Guibert: Per una pantalonera tants versos y tant dolents? Bé, hé... no 'ns hi pensém gens; un rebrech, y á la panera.—E. Bosch y Viola: Ja veu qu' es inútil parlarne. *Paz á los muertos*.—Cap y Cua: Dels dos potser n' aprofitém un.—Daniel Roig: La poesia es indecentment dolenta.—Rafel Borrell (Puigcerdá): L' epigrama no 'ns serveix. El sello de 15 céntims qu' envia está á la disposició de vosté.

En preparació:

Almanach de LA CAMPANA DE GRACIA pera l' any 1902

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8. Tinta Ch. Lorilleux y C.ª